

Blaðfólk átti at komið við ein túr

Áttu at tosa við teir, sum beinleiðis eru í fiskivinnuni, og ikki bara tær somu keldurnar

— Mær hevur dámað væl skrivningina um fiskivinnu í Sosialinum. Eg haldi hon hevur verið áhugaverd, hóast onkur heldur, at tað hevur verið í meira lagi, sigur Ólavur Heinesen, skipari og bátateigari í Leirvík.

Men hann heldur, at teir dagligu trupulleikarnir hjá t.d. útróðrarflotanum kundu og átti at verið lýst betur.

— Blaðfólk áttu at komið út á bygð, her útróðruin er, og tosa við útróðrarmennin, tí so fekk almenningurin kanska eina hóming av øllum trupulleikum.

— Og í tølum kundu blaðfólk so vist, hvussu torført tað er at fáa end-

arnar at rokka saman. So fekk almenningurin eisini at vita, hvussu nógv tað, menninir brúka til arbeiði umborð, tí altið er nóg mikið at taka hondina í.

— Eisini kundi tað verið áhugavert hjá einum blaðmanni at komið við nakrar túrar, soleiðis at viðkomandi fekk betri innlit í baldruta livið hjá útróðrarmanninum, sum jú er við at halda feroyska bygðasamfelagnum uppi og skapa arbeiði á bygð, sigur Ólavur.

Ov lítið um friðingartiltek

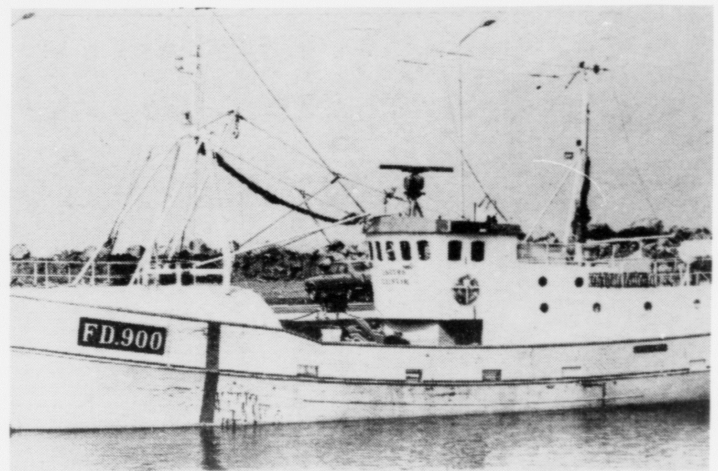
Uttan at siga sína meining, um partar av landleið-

veiði- maðurin

ini skulu friðast ella ikki, so heldur Ólavur, at blaðini hava gjørt ov lítið við at lýsa spurningin um møguleg friðingartiltek.

— Men í hesum málinum hevur útvarpið verið einastandandi. Tað hevur lýst spurningin gjølla frá fleiri síðum. Men í øllum hesum spurninginum sakni eg tó eitt. Vit hava einki høyrð um, hvat politisku flokkarnir siga.

Um aðrar tættir í fiskivinnuni sigur Ólavur, at tað var t.d. áhugavert at

Hjá útróðrarbátunum er tungt at fáa endarnar at rokka saman — og arbeiðið og trupulleikarnir eru nógvir

lesa greinirnar, sum fyrr í ár vóru í Sosialinum um umstøðurnar hjá linumonnunum á saltfiska-veiði vestanfyri. Tí, sum hann sigur, teir pengarnir eru súrt tjentir. Tað veit hann frá egnum royndum.

Annars heldur hann, at

vit hoyra kanska í meira lagi um trolaraflotan undir Føroyum og umstøðurnar hjá honum í mun til aðrar veiðihættir. Ikki tí, at spurningurin ikki er áhugaverdur, men aðrir veiðihættir, ið kanska hava fleiri trupulleikar at dragast við,

verða trongdir aftur um. Um keldurnar, ið úttala seg um fiskivinnuna sigur Ólavur Heinesen:

— Einkin er at ivast í, at tit spyrja ov nógv teir somu. Eins og í so nógvum øðrum ganga keldurnar ov nógv aftur.

Viðurskiftini á arbeiðsmarknaðinum fáa alt ov litla rúmd í feroysku pressuni. Tað veri seg í blaðunum sum í útvarpinum, heldur formaðurin í Føroya Arbeiðarafelag, Ingeborg Vinther.

— Tíverri er tað sjáldan at blað ella útvarp venda sær til fakfeløgini, og biðja um viðmerkingar til ymisk mál, ella spyrja, hvat hendir. Men tað skal tó sigast, at Sosialurin hevur roynt at skriva um og halda eyga eftir arbeiðsmarknaðinum og fakfeløgnum, men eg má tíverri ásanna, at alt ov lítið kemur fram, sigur Ingeborg Vinther.

Tað, sum FA-formaðurin serliga saknar, eru greinir um viðurskiftini á arbeiðsplássunum. Hon visir á, at Sosialurin er knýttur av Javnaðarflokkinum, ið er ein arbeiðaraflokkur, og at blaðið tí eigur at umboða arbeiðaran í størri mun. Hon sigur, at av hesi orsök verður serliga hugt eftir, hvat Sosialurin skrivur, tá okkurt er áfutt á arbeiðsmarknaðinum. Men »dekningurin« kundi verið betur, sigur hon.

Arbeiðsumhvørvið

Tá formaðurin í Føroya Arbeiðarafelag nevnr viðurskiftini á arbeiðsplássunum hugsar hon um m.a. arbeiðsumhvørvi og trygdina á arbeiðsplássunum.

Ingeborg Vinther visir á, at fakfeløgini fáa lítið at vita um óhapp á arbeiðsplássunum:

— Ofta er leiðslan á arbeiðsplássinum ikki sinnað at lata nakað koma fram, og fakfeløgini fáa tí einki beinleiðis at vita um arbeiðsskadar ella arbeiðsvanlukkur, men hoyra um tilburðir sum slatur, og vit fáa soleiðis kanska ikki gjørt vart við okkum og fáa børt um umstøðurnar.

— Ein stórur vansi í hesum sambandi er, at fakfeløgini fáa eingi hagtøl yvir vinnusjúkur og arbeiðsvanlukkur, m.a. tí at Dagpeningaskipanin hevur ikki loyvi at útflyggja slíkar upplýsingar. Eg havi sjálv spurt um at fáa hagtøl og yvirlit, ið eitt meginfelag sum Føroya Arbeiðarafelag sjálvandi eigur at fáa og hava at arbeiða við.

Fakfeløgini fáa ikki vart limirnar nóg væl, tí tey fáa ikki at vita um tal av vinnusjúkum. Ingeborg Vinther sigur seg vita, at talið er nógv hægri enn tað sum kemur fram

Pressan vendir sær ov lítið til fakfeløgini

Skrivi- og talifrælsi ikki meira inngrógvíð enn so, at nógv tora ikki at taka »blaðið frá muninum« — tey eru bangin fyri forfylging.

— Sjálvandi skulu vit hava rætt at fáa slíkar upplýsingar, tí okkara uppgáva er jú at verja limirnar, men tá vit ikki kunnu fáa hesar upplýsingarnar, er torført at gera sær eina mynd av, hvussu galin stóðan er.

— So vilt sum vit duga at siggja, verða heldur ikki allar arbeiðsvanlukkur fráboðaðar. Tí haldi eg, at í øllum hesum spurninginum átti pressan at verið nóg meira ágangandi.

Samtøkuvirki

FA-formaðurin visir á, at fakfeløg eiga

partapening í nógvum virkjum, hvørs grundarlag er tann kooperativi tankin, ella samtøkuhugsjónin.

— Men tíverri visir tað seg, at arbeiðarin hevur ikki meira at skula sagt at hesum virkjum enn á virkjum sum bert eru á einstaklingahondum. Tað visir seg, at arbeiðsfólkið verður ikki eftirspurt, tá avgerðir skulu takast, og leiðslan koyrir virkið, sum tað einans var privat ogn. Arbeiðsfólkið hevur kanska ein ella tveir limir í nevndini fyri virkið, men teir formáa sær lítið.

— Í hesum spurninginum skuldi Sosialurin avgjört ligið meira framvið og

fakfelagsfólkið

vist á slíkar veikleikar hjá tí arbeiðandi fólkinum, tí tað er ørt at seta pening í virki og slettis onga ávirkan hava.

Ingeborg Vinther upplýsir, at tað meira enn hendir seg, at sjálvt á virkjum, har arbeiðsfólkið eigur nógvar partapening, verður sáttmálin settur til viks. Tí hevur tað týðning fyri arbeiðandi fólkið, at blaðini fylgja betur við, tí mangastaðir fer verulig kúging av arbeiðsfólki fram.

Samráðingarnar

Men formaðurin í Føroya størsta fakfelag lastar ikki bara pressuna. Hon sigur, at blað og útvarp hava givið sáttmálasamráðingunum størri ans.

— Í hesum skal eg rósa Sosialinum. Hann hevur undir samráðingunum í fleiri ár fylgt væl við á sjálvum staðnum, soleiðis at limirir kring alt landið hava kunnað fingið eina hóming av, hvussu gingist hevur.

Skrivi og talifrælsi?

— Samfelagið hjá okkum ber orð fyri at vera demokratiskt. Tað skuldi ført við sær, at ein og hvør kann siga sína hugsanuttan at verið forfylgdur vegna síni sjónarmið.

— Men tíverri hevur tað vist seg eisini at vera so í okkara samfelag, at fólk ið hava aðra hugsan enn ávisir bólkur, mest sum verða forfylgd, og ikki bara tann, sum hevur sagt sína meining, men familja og børn.

— Tí eru tað nógv sum ikki tora at taka blaðið frá muninum, tí tað visir seg, at siga fólk sína hugsan kann arbeiðið í onkrum førum vera í vanda. Hetta visir, at demokrati okkara langt frá er fullkomið. Tí er neyðugt við eini pressu sum er árvakin og sum kann slóða fyri einum rættvisari samfelag, heldur Ingeborg Vinther.